

Задужебно ліричне слово Олійника про матір

Підготувала :
учитель української мови та літератури
Шедіївської загальноосвітньої школи
I – II ступенів
Герасименко Н.М.

Поет від Бога

*“Коли вже народився ти
поетом, - За все відповідай у
цьм житті”, -
ці слова Б.Олійника стали
своєрідним кредо його
творчості.*

*Я тут родився восени:
Морозом брала стерня,
І падолист у теплі сні
Мене вгорнув, намов зерня*

*Зайди в моє село — куди тому едему:
Ставки, хрущі, гаїв зеленограй
А молодик такий,
Хоч зараз в діадему
Даруй своїй чурай..*

Я жив як всі...

*...Я просто жив.
І горе знав. І щастя мав.
І в сизу паморозь ожин
За перший полудень стужив...*

Завжди до матері вертаєм...

*І ми вертаєм ...
у вічну казку ...
до матерів...*

Як хочеться знову до матері...

Віддай усе, що взяв, і освятись.

*Ще більше, ніж узяв, зумій
віддати...*

*Стоїть на видноколі світла мати –
У неї вчись.*

Наша мати - сивая горлиця...

Наша мати - сивая горлиця.
Все до її серденька горнеться:
Золота бджола - намистиною,
Небо - празниковою хустиною,
Сивий дуб - прокуреним прадідом,
Білочка - мальованим пряником,
Жура-журавель над криницею -
Чистою сльозою-водицею,
А земля - пшеницею ярою,
А літа - замисленим явором,
Що із сорок першого журиться:
"Де ж це, молодиче, твій суджений?"
Місяць - непоколотим золотом,
А береза - вранішнім солодом,
Хата - ластівками над стріхою,
А туман - вдовиною втіхою.
Крашанкою - сонечко в миснику..
А вона до всіх до них - піснею.

Навчила дітей, як на світі по совісті жити...

...Ми з матір'ю вертаємо в село
З невдалої утечі від тевтона:
Полуторка із нашої колони
Осіла на підстрелене крило.

Від Чутового до Санжар моїх
Верстов із сотню. Тягнемо помалу.
Уже давно нас вдома поховали.
А ми йдемо... по смерті до живих.

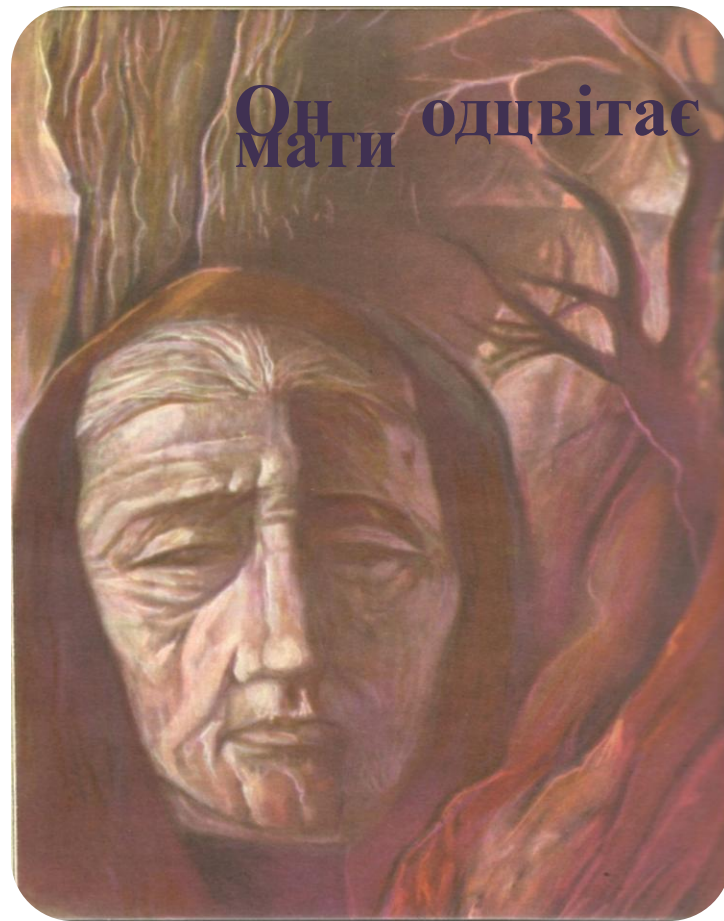
Вже тридцять сім сплигло відтоді
Літ. Чимало з пам'яті роки покрали
Та видиво одне страшніш покари,
Як рана наскрізна, мені болить.

Та що ж ви надумали, мамо...

Он сад цвіте.

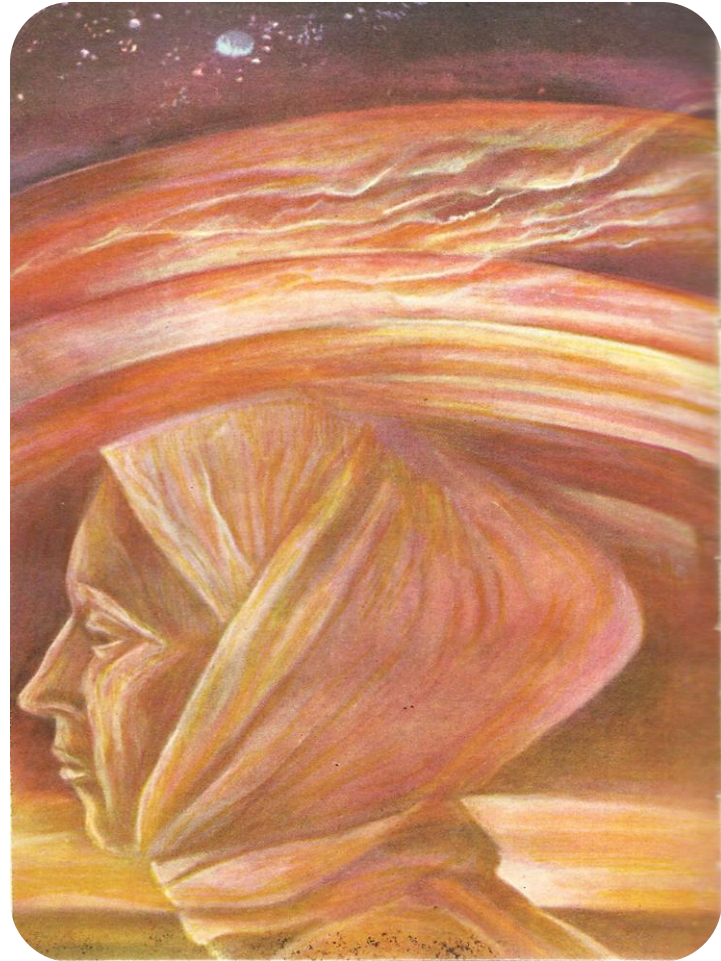

**Он
мати** одцвітає

Мамо, вечір догоря

*Вигляда тебе роса,
Тільки ти, немов зоря,
Даленієш в небеса,
Даленієш, як за віями
сльоза.*

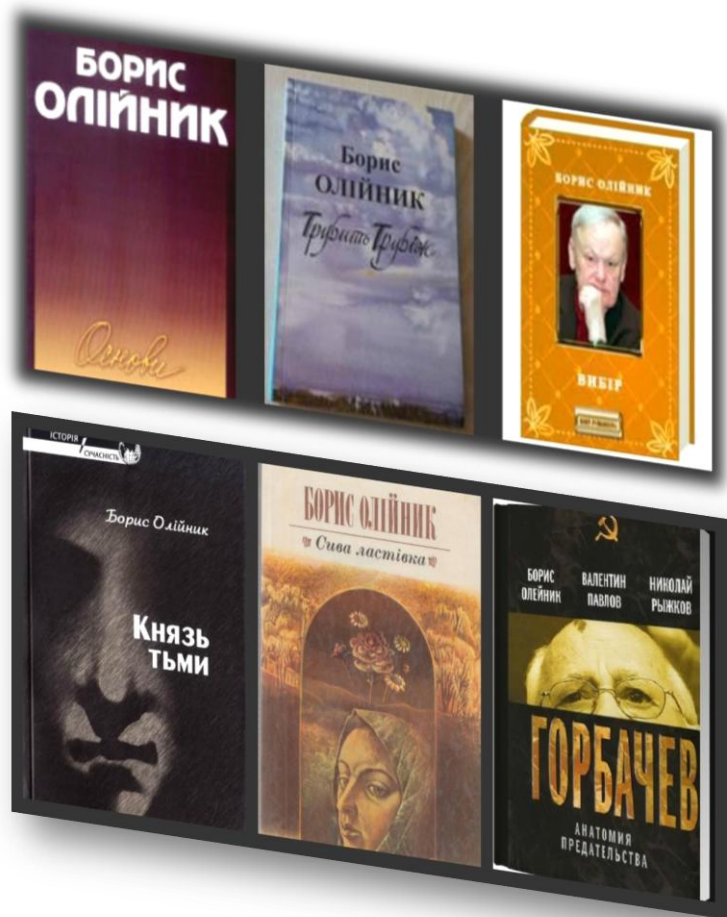
Зупиніться, поети!

Мати

Зупиніться, поети! Чекайте, не треба...
Мати вийшла на ганок і дивиться в небо.
Мати дуже висока, древніша од космосу,
На плечі в неї райду гнеться коромислом.
Приймачі підбадьорливосиплють прогнози.
Мати мовчки ковтає просолені сльози.
Мати вірить не дуже професорським викладам:
Ще ж немає од серця точнішого приладу.
І тривога їй кригою пада на серце:
«А як з космосу чорного син не повернеться?»
О, тоді він для хлопців – одвічною зіркою,
Будуть пафосні вірші і оклики в збірках!
Будуть довгі романи й поеми, як ринви...
Лиш ніколи не буде у матері сина.
І тому вона йде за село, на околицю,
І стає на коліна, і небові молиться.
Та не супте ви брів і не хмартесь осінньо:
Мати молиться в небо... на рідного сина.

Твори Бориса Ілліча

«Твори Бориса Олійника вже витримали суворий іспит часом, і вони, без сумніву, принесуть читачеві радість активного співпереживання. Перед нами поет мислячий, гострий, глибокий, чия творчість нині стає поряд із тими художніми цінностями, що їх подарували своєму народові найталановитіші співці України (О.Гончар)

Ніна Матвієнко,

*народна артистка
України,
лауреат Шевченківської
премії*

35_nina_matvienko_pisnya_pro_matir_myzuka.org.mp3

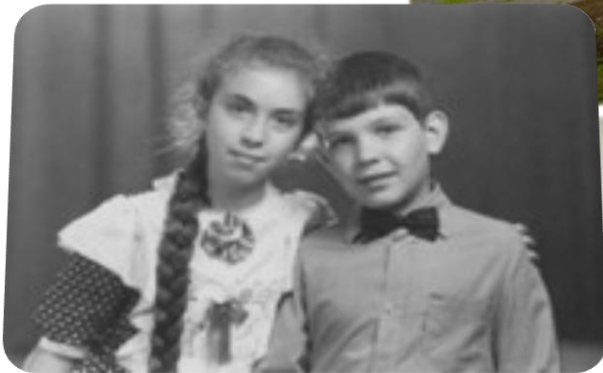
Таїсія Повалій,

63. Таїсія Повалій Презентує

*заслужена
артистка України,
народна артистка
України*

ТАКИЙ, ЯК Є, СПОЮ НА КРУЖИНІ.
МЕНІ НЕМА ЩО ВІД ЛЮДЕЙ ХОВАТИ:

ЗАВЖДИ У СЕРЦІ МОЇМ

На могилі матері